

Ilimalaiva

Minoon jollonki kuullu praatattavan semmosesta pualikuurosta vanahasta tummusta, joka fänäs ihteos tohturhin ko kolotti joka paikkaa, justhin niinkö tulesa ja valakiasa ja tuntu niinkö kaikki olis ollu tukheesa. Tohturi käski tummun riisua yläkruppiis palijhaaks ja istua toolille siihen pöyvän viärhen. Se tohturi kuunteli sillä torvellaas selijän ja rinnan pualelta ja välillä paino korvaaski kiinni selekhän ja rinthaan ja riäkisteli siinä molemmilla pualilla, muttei hiiskunnu mitään. Sitte vähä käsikopelolla paineli ja puristeli selijästä ja niskasta ja hyvä toki kahto suuhunki. Sitte vähän päästä kysy että "onko teillä ilimavaivoja"? Tummu nosti pääns ja kahto sitä tohturia ko tikka pökkelyä ja jo viimen pyrskähti kauhiahahan naurhun ja sano; "Mistä jukelin tähän köyhällä ilimalaivoja olis".

Niin, siinä soli ilimalaiva. Ei se ryökkö kyllä köyhän kapistus oo, se on nähty jo Kälviälläki. Soli minun räkninkini jälähin huhtikuun kolomantena päivänä ja vuasiluku oli sillon yhksäntoistasaa ja kaheksan kolomatta, en ny mee sitä aivan prökkäilemällä arenteeraahan. - Ei, yhtä kaikki soli justhin sillon, son aivan selevä ko pläkki.

Soli oikhen koria ja hormia kevhäinen ilta ja siinä kähämäsä ko pikkusen rupes jo hämäreätiima pakkaahan päälle, niin rupes etelän taivhaalta kuuluhan omituista jyrinää. Sitä imehelthin että mikä lempo se tualla lailla ja tuammosta metakkaa tohtii pitää. Ei sollu auton pörinä, ei niitollu sillä lailla ko nyt. Hui hai, jonku saatti viikon sisällä nähjä, eikä sollu semmosta pörinä, eikä sillon mitään lentokonheita liikkunnu taivhaalla. Ei sollu ukonilimakaan koi ollu piliviäkään. Se jyrinä aina vain hilijoksees koveni. Mes sikiät pelathin nelijää maalia tiällä kö ruvethin sitä kuuntelehan. Pian siinä oli kaikki ulukona sualinees sorkkinees ko jyrinä kuulu heleposti tuphanki.

Viimen rupes tulehan mehtän takaa ilimasa ja matalalla ja melekheen kohti kolokon suuri pöntö. Se tuli ilimasa vain hilijaa, muttoli niin jumalattoman iso, ettei tahtonnu tohtia kahtuakkaan. Pärinä oli niin kolokkua ettei toisen ääntä kuullu yhtään. Soli semmonen sukkulan näkönen ja justhiin niinkö kuvisa on myähemmin näkynny ilimalaivoja. Se meni ethenpäin tuasa Vähänjärven päällä - vain tosi hilijaa ja sitä kerkes kahtua. Vähä siinä keskikohojan etupualella sen alla oli timprattu semmonen pömpeli josoli klaseja ja siitä pikkusen peräpäähän käsin oli toinen pikkunen pömpeli, jonka etupualella pyäri propelli. Soli matalalla, muttei siältä ihmisiä näkynny. Se propelli sitä tiätysti lennätti ethenpäin. Sen kyljessä oli melekhen telefoonitolopan korkusilla puustaveilla präntätty että - ITALIA -.

Se lensi kohti pohojosta ja sitä saathin tuteerata hyvä tryki. Peräsä silloli semmonen persesuluka jolla sitä tiätysti roojathin että mihinkä saat mennä.

Ko menthiin tuphan niin siiittä puhuthin kauo ja sanothin että olis sollu sopeva kuulla mitä Sääksmäen äijä olis siitä sanonnu ko solis nähänny. Soli kuulemma yli viissataa jalakaa pitkä, mutten oo kuullu kuinka vahava se sikaari mahto olla. Soli kyllä niin kauhian näkönen, että tuvasaki viälä vähä joku imehteli että onko tuammosta ollenkaan vai onko vain kevhääntulo hämmentänny pään tykkänäs.

Pian aviisisa oli kummituksesta valokuvia ja kirijotethin, että italialainen sotaherra Nobile siinä sakkiis kaas meni pohojosnavalle. Liäkkö tualla ollu traania elikkä muuta napavoijetta fölijysääs.

Siinä pömpelisä ilimalaivan alla oli selevästi klaseja usiampia. Siinoli tiätysti asuinhuaneita ja huushollitila ja mitä liäkki muuta. Siinä pömpelin peräpääsä oli piänempi klasi. Met tuumathin että olisko se ollu makin klasi. Ei se kenraalikaan oo umpinainen, ja ko kerran evästä on niin kyllä se maki pitää olla fölijysä. Mutta kyllä sen verran ällä pitää pääsä olla, ettei sillon prässähytä ko maasa joku suu auki kahtoo rumilusta, eikä tiätystikkään kylän kohojalla. Ei se pirtin klasi vissistikkään ollu, se kiuvas olis ollu liika raskas kulijettaa.

Se samanen Nobile oli kuulemma jo aikusemmin käynny pohjosnavalla norijalaisen lentäjän Roald Amundsenin kaas, mutta sillon oli ajoneuvona ilimalaiva Norge.

Italialaiset kuulemma pääsivät pohjosnavalle, muttä siälä josakin ajovat johonki jäävuaren seinhän ja koko komeus räjähti tuhannen palasiks ja ihmiset, jotka elävänä siältä pääsi, joutuvat kortteeraahan aukiolla napajäätiköllä. Nyt olthin yhtä köyhiä ko tummu siälä lääkärisä. Ei ollu enään ilimalaivaakaan. Siälä jäällä oliki kummat oltavat iliman suajaa ja ruakaa. Amundsen lähti lentokonehellaas Norijasta auttahan pujonheita, mutta sinne jäi eikä oo sen jäläkhin kuulunnu kurahusta.

Joku venäjäläinen aphuun lähtenny joukkoko löysi Nobilen ja muutaman miähen hänen sakistaas ja siältä kautta pääsivät takasin kotia. Lyhyvhän loppu seki lysti. Kävi melekhen ko Riipan Mikkolle, ko Mikko sai talonsa tyäns valamhiiks niin isäntä sanoki Mikkolle, että nyt ei kävelläkkään kotia. Pojat viä autolla. Niin pojat vei autolla, mutta kotia tullesaa Mikko hoksas että se höyläpussi jäi sinne työpaikhan. Siittä paikasta lähti käyven hakehan höyläpussiaas ja ko sitte monen tiiman jäläkhin tuli kotia käyven takasin, sanua tokasi vain, että son niin lyhytaikasta tua köyhän komeus. Opetusta siinäki.